

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119215405
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119215405.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Marina Barana a JUDr. Evy Šofrankovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Q. T., W.. XX.XX.XXXX, F. W. XXX/XX, XXX XX L., 2/ K.. R. T., W.. XX.XX.XXXX, F. W. XXX/XX, XXX XX L. a 3/ K.. T. T., W.. XX.XX.XXXX, F. W. XXX/XX, XXX XX L., všetci právne zast.: Mgr. Peter Troščák, advokát, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 50003500, proti žalovanému: F. T., W.. XX.XX.XXXX, F. Y. XXX/XX, XXX XX L., v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č. k. 7C/51/2019-35 zo dňa 25.11.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje uznesenie.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol cit.:

„I. Konanie zastavuje.

II. Žalobcovia v 1. až 3. rade nemajú nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovenia § 161 ods. 1, § 161 ods. 2 a § 230 Civilného sporového poriadku.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že prekážka res iudicata (právoplatne rozhodnutej veci), ktorá vylučuje, aby súd vec znova prejednal, je vyslovená v ustanovení § 230 CSP, podľa ktorého, len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka res iudicata nastane vtedy, ak sú súčasne splnené tri podmienky: 1. začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, 2. začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi, 3. a o tej istej veci. Za tú istú vec v zmysle § 230 CSP treba považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúcu z totožného skutkového stavu. V tomto konaní bolo nesporne zistené, že sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k parcele č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 38 m², o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté v prospech žalovaného hore uvedeným rozhodnutím a táto zmena bola vyznačená na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností. Prekážka rozsúdenej veci (rei iudicatae) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého premetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých

bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2012 sp. zn. 2Cdo 71/2012). Vzhľadom na uvedené, bráni prekážka rozsúdenej veci, tzv. res iudicata v prejednaní a rozhodnutí predmetnej veci s odkazom na ustanovenie § 230 CSP, nakoľko ide o právoplatne skončenú vec s poukazom na rozhodnutie tunajšieho súdu, kde o určení vlastníckeho práva k parcele bolo právoplatne rozhodnuté a s poukazom na citované rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 71/2012 zo dňa 27.09.2012 sa vec týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, a keďže sa jedná o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie o podanom návrhu podľa § 161 ods. 2 CSP zastavil.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku s tým, že žalobcovia uplatnením nároku, o ktorom už bolo súdom právoplatne rozhodnuté z procesného hľadiska zaviniли zastavenie konania, preto nemajú nárok na náhradu trov tohto konania a žalovanému doposiaľ nebola ani doručená žaloba na vyjadrenie a žiadne trovy mu nevznikli, preto súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovkej časti svojho uznesenia.

5. Proti uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote v čas odvolanie žalobcovia v 1. až 3. rade, pričom ako odvolacie dôvody uviedli ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h). Podľa názoru žalobcov v 1. až 3. rade (ďalej len „žalobcovia“), napadnuté výroky súdu prvej inštancie nemajú relevantnú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom nie sú ani riadne odôvodnené. Najmä výrok č. I. o zastavení konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci je nedostatočne odôvodnený s prihliadnutím na úsečnú skutkovú a právnu argumentáciu kedy vôbec nie je ozrejmene a vysvetlené ako, na základe čoho, a akých úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia v 1. až 3. rade sú právnyimi nástupcami pôvodného účastníka a ak áno, tak ktorého účastníka, a taktiež nepresvedčivý s ohľadom na absenciu čo i len jedného odkazu na konštantnú rozhodovaciu prax vyšších súdov skutkovo obdobných veciach. Výrok č. I. predmetného uznesenia je podľa názoru žalobcov nedôvodný, nepreskúmateľný a zjavne svojvoľný a arbitrárny. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia v podstate vyplýva len to, že nosným dôvodom pre zastavenie konania v zmysle ustanovenia § 230 CSP bolo to, že o totožnom nároku (vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti) už bolo právoplatne rozhodnuté, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16C/54/2015 zo dňa 17.01.2018, kde bolo rozhodnuté tak, že výlučným vlastníkom parcely registra Z. č. XXXX/XX je žalovaný F. T., kde o odvolaní žalobcu v 3. rade K.. T. T. rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 21Co/96/2018 zo dňa 24.07.2018 tak, že odvolanie sa odmietlo ako oneskorene podané. Žalobcovia v 1. až 3. rade dali do pozornosti, že súd prvej inštancie zrejme nezistil okruh účastníkov vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16C/54/2015. Účastníkmi konania, teda stranami sporu, vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 16C/54/2015 totiž boli takí, že F. T. bol v postavení žalobcu a tento sa domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetnej veci a K.. T. T. Y. bol v postavení žalovaného, ktorý v tom čase bol výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a bol evidovaným a zapísaným vlastníkom v katastri nehnuteľnosti. V tomto konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/51/2019, ktoré je novým konaním, je však iný okruh účastníkov oproti pôvodnému konaniu vedenému pod sp. zn. 16C/54/2015, pretože stranami sporu sú žalobkyňa v 1. rade Q. T., žalobkyňa v 2. rade K.. R. T. a žalobca v 3. rade K.. T. T. a žalovaný je F. T.. Z uvedeného teda vyplýva, že stranami sporu nového konania sú len dvaja účastníci pôvodného konania, a to žalobca v 3. rade K.. T. T., predtým žalovaný, a žalovaný F. T., predtým v predchádzajúcom konaní v pozícii žalobcu. Žalobkyňa v 1. rade a v 2. rade v pôvodnom konaní ani len nemohli mať postavenie sporovej strany, pretože výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bol žalobca v 3. rade K.. T. T., ktorý v predchádzajúcom konaní bol v pozícii žalovaného. Pritom zo žaloby jasne vyplýva, že parcelu registra Z. č. XXXX/XX previedlo mesto L. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.07.1992 na žalobkyňu v 1. rade a jej manžela R. T., W.. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. Žalobkyňa v 1. rade a jej manžel R.W. T. ako bezpodieloví spoluvlastníci predviedli parcelu registra

Z. č. XXXX/XX na základe darovacej zmluvy zo dňa 19.07.2012 na žalobcu v 3. rade. Žalobcovia v 1. až 3. rade zvyrazňujú, že predmetná parcela bola riadne nadobudnutá žalobkyňou v 1. rade a jej manželom R. T. ešte v roku 1992, pričom táto parcela bola nimi v dobrej viere nerušené užívaná až do roku 2011. So zreteľom na uvedené je nepochybné, že k vydržaniu parcely registra Z. č. XXXX/XX muselo dôjsť v prospech žalobkyne v 1. rade a jej manžela R. T. najneskôr ku dňu 31.12.2002. Na základe uvedeného majú žalobcovia za to, že výrok č. I. o zastavení konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci je založený na nesprávnom právnom posúdení okruhu účastníkov konania, teda strán sporu a ich totožnosti (prostredníctvom inštitútu právneho nástupníctva), avšak vôbec nie je ozrejmene a vysvetlené ako, na základe čoho a akých úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia v 1. až 3. rade sú právnymi nástupcami pôvodného účastníka a ak áno, o ktorého účastníka sa malo jednať. Pritom je nepochybné, že žalobkyňa v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade nie sú právne nástupkyne K.. T. T., ktorý bol v postavení žalovaného v pôvodnom konaní. Žalobkyňa v 1. rade Q. T. je účastníčkou nového konania z dôvodu, že parcela registra Z. bola vydržaná žalobkyňou v 1. rade a jej manželom R. T. a preto aj v súčasnosti vlastnícky patrí žalobkyne v 1. rade a jej manželovi, nebohému R. T., pretože patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne v 1. rade Q. T. a jej nebohého manžela R. T.. Žalobkyňa v 2. rade K.. R. T. je účastníčkou nového konania z dôvodu, že je právnou nástupkyňou nebohého R. T., ktorý je jej otcom, a preto prichádza do úvahy ako dedička. Žalobca v 3. rade K.. T. T. je účastníkom nového konania z dôvodu, že je právnym nástupcom nebohého R. T., ktorý je jeho otcom, a preto prichádza do úvahy ako dedič. Z uvedeného je zrejmé, že na strane žalobcov nie je žiadna osoba, ktorá by bola právnym nástupcom K.. T. T., ktorý mal v pôvodnom konaní postavenie žalovaného. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že nie je daná totožnosť účastníkov nového konania s účastníkmi pôvodného konania, a preto ani neexistuje a nemôže existovať prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Z tohto dôvodu žalobcovia požadovali aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň im priznal náhradu trov odvolacieho konania.

6. K žalobcami podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v čase podania žaloby vo veci sp. zn. 16C/54/2015 (kde bol žalobcom), bol ako vlastník spornej parcely zapísaný v katastri nehnuteľnosti žalobca v 3. rade K.. T. T., na ktorého predviedli v roku 2012 spornú parcelu jeho rodičia, teda žalobkyňa v 1. rade Q. T. spolu s nebohým manželom R. T., preto z procesného hľadiska žaloval už iba K.. T. Rozhodujúcou skutočnosťou v konaní sp. zn. 16C/54/2015 bolo posúdenie, či právni predchodcovia K.. T., t.j. žalobkyňa v 1. rade Q. T. a jej manžel R.W. T., sa stali vlastníkmi spornej parcely na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.07.1992, resp. titulom vydržania spornej parcely, nakoľko o tieto skutočnosti opieral svoje vlastnícke právo k spornej parcele v konaní sp. zn. 16C/54/2015 K.. T. (v tom spočívala jeho obrana voči mojej žalobe a v nej uplatňovanému nároku na spornú parcelu) a v tomto rozsahu bolo vykonané aj rozsiahle dokazovanie. Súd teda v konaní sp. zn. 16C/54/2015 posudzoval vlastnícky nárok K.. T. na spornú parcelu v spojení s nárokom jeho právnych predchodcov na spornú parcelu (pokiaľ jeho právni predchodcovia nenadobudli vlastnícke právo k spornej parcele, nemohli ako nevlastníci ani platne previesť vlastníctvo na K.. T.). S týmito skutočnosťami sa súd náležite vysporiadal vo svojom rozsudku, sp. zn. 16C/54/2015 zo dňa 17.01.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.04.2018, kde dospel k záveru, že tak K.. T. ako aj jeho právni predchodcovia sa nestali vlastníkmi spornej parcely ani titulom kúpnej zmluvy zo dňa 21.07.1992, ani titulom vydržania spornej parcely. Keďže v tomto konaní sp. zn. 7C/51/2019 si žalobcovia uplatňujú totožný nárok na základe totožného skutkového stavu ako v konaní sp. zn. 16C/54/2015, tak podľa názoru žalovaného by súd v tomto konaní opätovne posudzoval tie isté skutkové okolnosti, ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi. Podľa jeho názoru nie je možné, aby bola pripustená žaloba, kde si doterajší účastník konania, teda strana sporu, priberie ako žalobcov ďalších príbuzných a na tom postaví tzv. novú žalobu s tým, že sa jedná o novú vec z dôvodu, že nejde o totožné strany sporu, pričom skutkové okolnosti sú tie isté a bezo zmeny, ako boli v pôvodnom konaní a týkajú sa tých istých osôb. Podľa názoru žalovaného do práva na spravodlivý proces zároveň z pohľadu žalobcov nepatrí súčasne aj ich právo aby sa všeobecný súd stotožnil s ich právnym názorom a navrhovaným hodnotením dôkazov a rovnako ani to, aby strana sporu, teda žalobcovia, bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a v súlade s jej právnymi názormi.

7. Sporové strany nevyužili písomné podanie odvolacej repliky ani dupliky.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad

ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

9. Podľa ustanovenia § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

10. Podľa ustanovenia § 161 ods. 1 a 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých možno konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

11. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobcovia namietali vadu konania spočívajúcu v neprejednaní merita veci súdom prvej inštancie. Námetka spočívala v tvrdení, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že neboli splnené procesné podmienky konania, pretože konaniu bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

12. Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednávať tá istá (totožná) vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa nové konanie týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, teda či ten, ktorý bol v skoršom konaní žalobcom je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak. Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, teda vyplýva z rovnakého skutku. Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných sporových strán, či už z dôvodu singularnej alebo univerzálnej sukcesie. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej, teda skutok, bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/120/2009.

13. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je daná v prípade, ak v novom konaní ide o ten istý právny vzťah, medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného rozhodnutia. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3Cdo/42/2008.

14. K odvolacej námietke žalobcov v 1. až 3. rade, že sa nejedná vo veci o *res iudicata* z dôvodu, že v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 16C/54/2015 nevystupovali totožné strany, odvolací súd konštatuje, že v tomto konaní pôvodným žalobcom bol terajší žalovaný F. T. a terajší žalobca v 3. rade bol jediným žalovaným a jednalo sa o K.. T. T.. V danej veci na strane žalobcov vystupuje Q. T., ktorá je manželkou a bývalou bezpodielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti spolu s R. T., W.. XX.XX.XXXX, zomrelým dňa XX.XX.XXXX, ďalej žalobkyňa v 2. rade K.. R. T., ktorá je dcérou žalobkyne v 1. rade a jej nebohého manžela a v 3. rade sa jedná o K.. T. T., ktorý je synom žalobkyne v 1. rade Q. T. a jej nebohého manžela R. T., pričom vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bol žalovaný v 3. rade do roku 2018 na základe darovacej zmluvy od svojich rodičov, teda žalobkyne v 1. rade a jej nebohého manžela. Tu je potrebné konštatovať, že sporové konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných sporových strán, či už z dôvodu singularnej alebo univerzálnej sukcesie. Túto skutočnosť je potrebné vykladať tak, že sa môže jednáť nielen o reálnych právnych nástupcov pôvodných sporových strán, ale aj o potencionálnych právnych nástupcov pôvodných sporových strán, či už z dôvodu singularnej alebo univerzálnej sukcesie. V danom prípade je potrebné konštatovať, že v prípade, že by nastala taká právna skutočnosť, že žalobca v 3. rade by bol v pozícii poručiteľa k žalobcom v 1. a 2. rade, jednalo by sa v tomto prípade o konanie, ktoré by sa opäť týkalo tých istých osôb. V tomto prípade taktiež sa nejedná o novo uplatnený nárok, ktorý by sa opierať o nové alebo o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného rozhodovania v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/54/2015. Z tohto dôvodu je odvolací súd toho názoru, že v danej veci sa jedná o prekážku veci

rozsúdenej, teda res iudicata a keďže sudy sú povinné sa touto neodstrániteľnou prekážkou konania povinní zaoberať kedykoľvek počas samotného konania v zmysle 161 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, správne rozhodol súd prvej inštancie, keď konanie vo veci samej zastavil.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešným žalobcom v 1. až 3. rade nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).